

Annika Rahkonen

Tammikuussa tein päätöksen, että lähdän elokuun puoleessa välissä kolmeksi viikoksi Australiaan. Silloin minua hirvitti, että saanko matkarahat kasaan ajoissa. Loppiaisena lopetin tupakanpolton, joten siitäkkin kertyi sievoinen summa matkakassaan. Tein shoppailuboikotin, arvelin säästäväni silläkin jonkin verran. Tosin shoppailuboikotti ei toiminut odotetulla tavalla.

Englanninkielen taitoni on kohtalaisen heikko. Inhosin englantia koulussa. Yritin vahvistaa kielitaitoani monella eri tapaa, kaikki kasetit ja levykkeet tuntuivat tylsiltä. Paras ja mielenkiintoisin oli kuitenkin se, kun löysin netistä Brisbanen, Malenyn ja Alice Springsin tiedot. Löytyihän sieltä tiedot myös Aboriginaalien pyhästä vuoresta Ulurusta. Ahmin tietoja ilta- ja aamukaupalla sanakirjan kanssa.

Harrastus yhdisti

En ole aikaisemmin käynyt Välimerta kauempana. Pitkä lentomatka reittilennolla ja koneenvaihdot aiheuttivat unettomia öitä ja tuli siinä jokunen painajainenkin katsottua koneenvaihdosta Singaporen kentällä.

Meitä oli neljä naista, Liisa, Helena ja Leena eteläsuomesta ja minä pohjanmaalta. Meitä yhdisti yhteinen harrastuksemme Horstmann energiahoido, jota olemme opiskelleet Ruotsalaisen Maudin ja Australialaisen Trishin opastuksella. Kyseinen energiahoidonmuoto on lähtöisin Australiasta, sen on opettajamme Trish kehittänyt.

Tämä matka oli kansainvälinen. Reissulle oli ilmoittautunut tämän energiahoidon parissa työskenteleviä henkilöitä Ruotsista ja Uudesta Seelannista, mukana oli myös australialaisia. Matka oli yhdistetty koulutus- ja virkistysreissu.

Uluru auringonlaskun aikaan.

Yhtäkkiä huomasin, että matkalausku oli pakattu ja minua oltiin kutsuamassa Kruunupyyn kentälle. Matkakuume oli huipussaan. Pankissa tuttu toimihenkilö kyllä opasti, että kun pääset koneeseen, matkakuume hellittää. Kyllähän se osittain piti paikkansa, tosin minulla matkakuume hellitti vasta kun kone Helsingistä nousi ilmaan ja nokka kääntyi kohti Singaporea.

Menomatka sujui hyvin. Singaporen kenttä on tosi hieno ja selkeä. Koneenvaihto siellä sujui ongelmitta. Lähestyessämme Brisbaneä meille tuotiin lomakkeet, jotka piti täyttää. Siinä lomakkeessa oli jos minkälaisia

kysymystä. Siinä väsyneenä, takapuoli ja jalat jo lähes täysin puutuoneena se täytettiin ja sitten pääsimmekin pitkästä ajasta maan kamaralle. Oli kyllä kiva päästä oikomaan itseään yli kahdenkymmenen koneessa istutun tunnin jälkeen. Enää oli edessä vain tullimuodollisuudet.

Tulliin toppas

Minä ja Leena jäimme kiinni tulliin. Kamalaa! Tullisetä otti meidän reput ja ne lomakkeet, jotka olimme täyttäneet. Siinä ei sitten auttanut muu kun ruveta purkamaan repun sisältöä. Minä olin merkinnyt siihen lappuseen,

ettei mulla ollut ruokaa repussa. No, olihan siellä paussikeksipaketti. Minusta ne meni luokkaan reissuvävyt. Tullisodan mielestä minun ruksini oli väärässä paikassa kuten Leenallakin. Leenalla oli muuten vain karkkipussi. Saimme kyllä sitten jatkaa ilman ongelmia, mutta siinä vaiheessa muu ryhmä oli jo tipotiessään.

Kun pääsimme tullista yritimme suunnata muun virran mukana ulos. Meitä piti olla vastassa kaksi henkilöä Brisbanen Horstmann keskuksessa. Ja eiköhän vaan, siinä eräs henkilö seisoikin kanssani, joka oli tarkoitettu meille. Ihanaa perillä oltiin.

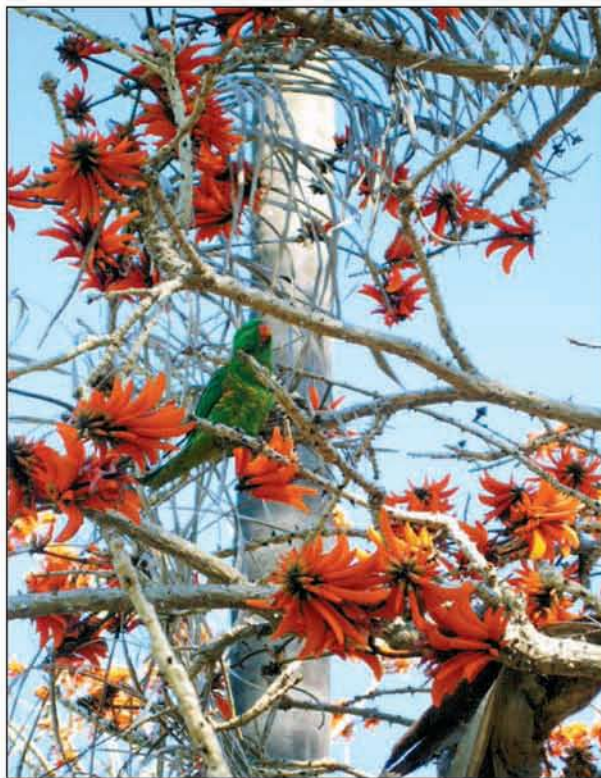
Brisbanen valloitus

Loman ensimmäisenä viikkona asuimme Brisbanen Horstmann keskuksessa. Pääsimme tutustumaan keskuksen toimintaan ja sen lisäksi tutustuimme myös itse Brisbaneen. Brisbane on kaunis miljoonakaupunki.

Suomalaisena päällimmäisenä jäi mieleen Brisbanen lukuisat yleisösiuhkut ja wc:t jotka olivat tosi siistit ja hyvin hoidetut. Ei varmaankaan onnistuisi meillä. Olihan siellä aivan ihania kauppia. Tässä vaiheessa olin kyllä jo kumonnut kaikki ostoboikotti päätökseni. Näkihän sinä tosi paljon kaupunkia ostosreissujen lomassa. Sieltä löytyi kiinalaisten kaupunginosa Chinatown, Riverside, Botanic gardens ja jokivarren torialueet. Soutbank on virkistysalue maauimala-alueineen, joka sitten sunnuntaina muuttuu toripaikaksi. Soutbankista löysimme myös pienen sademetsäalueen jonka kiersimme. Tuli siinä sivussa tutustuttua myös muutamaan kirkkoon ja museoon. Australialainen rakennuskulttuuri tuntui vähän oudolta, kun komea nätti pieni kirkko löytyi yllättäen suurten kerrostalokompleksien välistä.

Carolyn Horstmann keskuksessa totesi, että onneksi emme tarvitse loman toisella viikolla rahaa, kun menemme Malenyn missä meillä on noin viikon mittainen tiivis kurssi uusista energiahoidonmuodoista. Matkakassa oli kyllä huvunnti hyvää vauhtia loman ensimmäisellä viikolla, joten tuo tieto oli tervetullut.

Malenyssä meillä oli iso joukko innoikkaita opiskelijoita. Maleny sijait-

Trish aloittaa hoidon

see noin sadan kilon paina ja on erittäin masana maaseutualueen vuoristaan ja Mountains. Glassh seitsmän eri vuokoutta vuorilla on ristä noin 550 met-

Käärme jäi sili

Kurssin aikataulu kello yhdeksästä 1 lalla. Onneksi siihä tämä tunti päivä meille Malenya ja Australialian Zoota, len tunnin ajomat-

Opettajamme Trishin kanssa toisen Australian Zool meininki tuntui llaista kuin Suome kettaa eläimiä.

Silitin itse koala kotiinlipoikasta. Kattamättä tällä kert-

Osallistuimme Zseen. Paikkana oli painen alue, jossa lentelivät vapaan-

sillä aikaa, kun ol linnusta. Näimmonta eri papukaij tietenkkin Kookabi huomasiimme lent kammekin lähellä linnut pysyivät artona oli vain taiva-

Meillä ei ollut k aikaa tutustua eläisi voinut viettää kovat niin erilaisia hihin olemme tottu ovat tosi äänekkäi-

Kurssiviikko viet edetessä tutustui ilalaisiin opiskeluvasta huomasin k australialaiset ovatensa ja ystävällisistä. Ystävällisyypintakiiiloista. Pulkeskenämme, he-

The Glasshouse Mountains Malenysa aamusumussa hotellimme parvekkeelta katsottuna.

Ussiin

in tasapainottamalla Suzien energiat.

metrin päässä Brisbaanin kaunis ja vehreä Maleny on tunnettu Glasshouse Mountains onnen rykelmä. Korvasta 300 metriin.

ttämättä

lu oli tehty tiiviiksi tello yhdeksään iltaan oli jätetty muusta aikaa esitellä lähialuetta sekä joka oli vajaan puolan päässä. ish lähti itse meina kurssipäivänä on. Eläintarhan etä olevan toisessa. Siellä sai kos-

a, kengurua ja kroiaarimeen jätin sillitä.

oossa lintunäytökurheiluaareenan taikoulutetut linnut i yleisön joukossa ijaaja kertoi tiedot e muun muassa alajia, vesilintuja ja irra-linnun, jonka olevan kurssipaikilla. Yllättävää kyllä enalla, vaikka kats-

in muutama tunti ntarhaan, siellä oli-ko päivän. Eläimet australiassa kun mi-neet. Linnut taas iä ja värikkäitä. Heidän iloisuuytensä tulee sydäys ja iloisuus ei ole uessamme asiasta kyllä myönsivät

asian ja kertoivat meidän taas olvamme enemmän tosikkomaisia. Tiedetään!

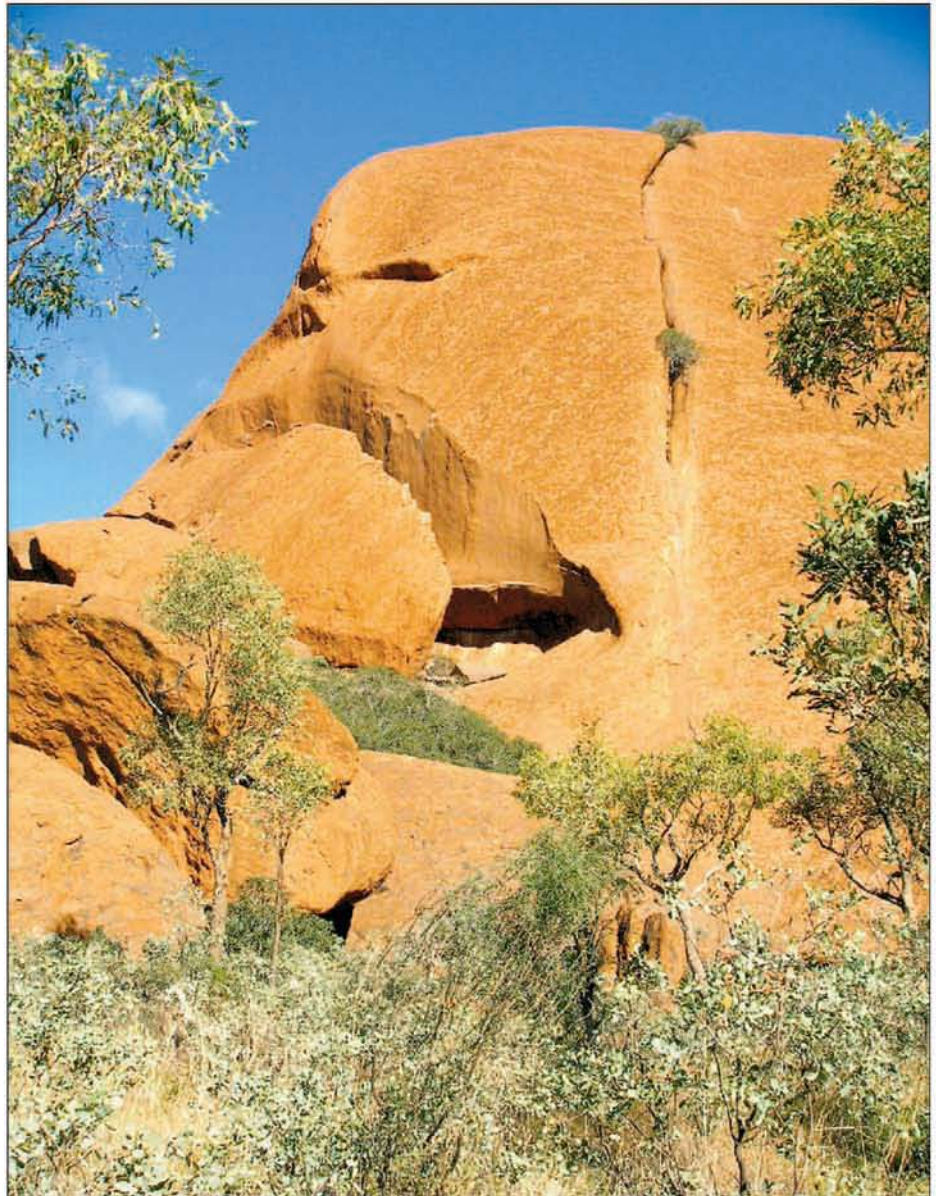
Meidän kasvoista näkee että olemme pohjoismaista, meillä on varmaankin surkastunut joitakin lihaksia suun- ja kasvon seudulta. Yllättävintä oli että australialaisten iloisuus ja ystävällisyys oli tosi nopeasti tarttuvaa laatua.

Lento ei mihinkään

Kurssiviikon jälkeen reissu jatkui lennolla Brisbanesta Alice Springsiin, joka on Australian keskivaiheilla, keskellä ei mitään. Lento Brisbanesta kesti kolme ja puoli tuntia. Alice Springsissä meitä odotti kiertoaletu, joka tutustutti meidät historialliseen Alice Springsin teolasemaan, Royal Flying Doctors Service -asemaan, sekä the School of the Air asemaan, jossa koulunkäynti tapahtuu radion ja postin välityksellä, nyttemmin he ovat siirtymässä sielläkin atk-aikaan. Yövyimme Alice Springsissä. Seuraavaksi jatkoimme matkaa bussilla 450 km Uluru, eli Ayers Rock Resort nimeiseen paikkaan. Matkan edetessä törmäsimme myös kameli-tilaan. Sitteen ei ollutkaan muuta, kuin sitä erämaata, eli outback kuten he itse asian ilmaisevat.

Kolmen päivän aikana Ulurun alueella tutustuimme kolmeen vuoreen. Vuoret sijaitsivat Uluru-Kata Tjuta luonnonsuojelu alueella. Ensimmäisenä oli Kata Tjuta eli Olgas kuten aboriginaalit nimittävät sitä. Toisena päivänä tutustuimme Kings Canyoniin ja kolmantena päivänä oli vuorossa Uluru -vuori.

Vuoret olivat kaikki hyvin erilaisia. Ensimmäisen aines oli sen näköistä kuin punaiseen sementtimassaan olisi heitetty punertavia kiviä. Kings Canyonin massa oli taasen liuskeimaista ja Ulurun vuori näytti olevan tiivimpää punaista kivimaista ainesta. Joka tapauksessa maaperä alueella on hyvin rautapitoista ja vuoret ovat oppaan mukaan ruostumassa. Varsinkin Uluru vuoresta on suuria osia lohkeil-

Urulun alueella näkyvät olivat huikkeita.

lut. Tosin ruostuminen ja lohkeilu on hidasta.

Vuorten rautapitoisuus tekee vuorista mielenkiintoisen värisiä riipuen siitä mihin aikaan vuorokaudesta niitä katsoo. Ne vaihtavat väriä auringon mukaan kirkkaasta oranssista, punaiseen ja lilaan ja aina ruskeaan sävyyn asti. Pääsimme muutamana iltana katsomaan auringonlaskua, jossa nuo sävyerot tulivat hyvin esille. Tuskin sitä olisi uskonut ellei olisi omin silmin nähnyt.

Kaikki kiva päättyy aikanaan. Kolmen päivän erämaassa vietetyn päivän jälkeen meitä odotti lento Uluru Resortista Sydneyn kautta Brisbanen. Jäljellä oli enää yksi yö Brisbanen Horstman-keskuksessa ennen kuin aloitimme kotimatkan. Jouduin lähtiessä vielä kerran tullisedän kynsiin. Laitteet piipusivat jälleen turvatakuksessa. Tällä kertaa kyse ei ollut paussikekseistä. Nyt piipauksen syynä oli sakset, jotka oli unohtunut reppuun.

Herra kenguru ei hyppinyt, vaikka kuinka pyysin.